

Hai vị tiêu đầu họ Thôi và họ Lý tuy theo Lâm Chấn Nam đã lâu năm, mà chưa từng thấy ông rút kiếm ra bao giờ. Lúc này chúng thấy ông rút kiếm nhảy vọt đi nhanh như mèo, đều khâm phục bụng bảo dạ:

- Tổng tiêu đầu đã nhiều tuổi rồi mà còn lanh lẹ như vậy, võ thuật gia truyền của nhà họ Lâm quả nhiên phi thường.

Thôi tiêu đầu rút cây thương bên mình ra, ngó Lâm Bình Chi nói:

- Thiếu tiêu đầu! Định nhân ở gần đây, nên rút kiếm ra đề phòng đi.

Lâm Bình Chi gạt đầu, rút trường kiếm ra, chạy về phía cổng trước.

Dưới ánh trăng mờ mờ, chàng ngó thấy trên lưng con ngựa trắng của mình buộc dưới gốc cây có người ngồi chễm chệ. Chàng liền chống kiếm tiến lại gần quát hỏi:

- Ai?

Đồng thời phóng kiếm ra chiêu "Lưu tinh cản nguyệt" đâm tới, mà người kại vẫn không nhúc nhích.

Khi mũi kiếm của Lâm Bình Chi đâm gần chạm vào trước ngực hắn, liền ngừng lại không đâm vào nữa. Chàng xoay bằng lưỡi kiếm lại đập tạt ngang một cái. Người kia liền té huych xuống đất.

© HQD

HỒI THỨ NĂM

HAI CHỤC TIÊU ĐẦU UỐNG MẠNG THEO

Ánh trăng soi vào mặt thấy người này nước da vàng ửng, lại có chòm râu dê. Lâm Bình Chi định thần nhìn kỹ lại thì chính là thi thể Sử tiêu đầu. Chàng liền lớn tiếng gọi:

- Gia gia! Gia gia lại đây mà coi!

Cả Lâm Chấn Nam lẫn Thôi, Lý tiêu đầu cùng nghe tiếng gọi chạy đến.

Lâm Chấn Nam cười lạt nói:

- Lũ chuột nhắt này lớn mặt thiệt.

Rồi ông lớn tiếng hỏi:

- Ông bạn là cao nhân phương nào đã quang lâm phủ Phúc Châu? Nếu phải là anh hùng hảo hán thì sao không xuất hiện, tội gì phải lén lút, nấp nánh mà lòm trờ cười như vậy?

Ông kêu luôn hai lần, nhưng bốn bề lặng ngắt, không một tiếng cười.

Thôi tiêu đầu khẽ nói:

- Chân tay người này thật là thần tốc phi thường. Chúng ta chỉ vào nhà trong khoảnh khắc mà ở ngoài này hắn đã làm nên lắm chuyện.

Lâm Chấn Nam nói:

- Chắc bọn này không phải chỉ có một người đâu.

Ông động tâm cầm đèn lồng đi soi lại vườn rau, để điều tra vết chân, nhưng bên cạnh huyết chôn xác chết vì mấy phen khai quật, mọi người xéo qua xéo lại, không thể phân biệt được vết bàn chân nữa.

Thôi tiêu đầu lại nói khẽ:

- Tổng tiêu đầu! Lão gia coi vụ này ra sao?

Lâm Chấn Nam đáp:

- Lão gia họ Tát và cô gái bán rượu kia nhất định đến đây để chạm trán chúng ta. Có điều chưa rõ giữa họ và hai hán tử Tứ Xuyên có phải cùng một phe không thì ta chưa dám chắc.

Lâm Bình Chi nói:

- Gia gia nói Dư quán chủ chùa Tùng Phong phái bốn người đến đây... Bọn này cũng bốn người... chẳng biết có đúng là bốn người này không?

Câu này khiến cho Lâm Chấn Nam tỉnh ngộ. Ông ngăn người ra trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Phước Oai tiêu cục đối với phái Thanh Thành đầy đủ lễ số, một lòng kính nể chưa bao giờ có chuyện xích mích với họ. Thế mà Dư quán chủ lại phái người đến trả oán chúng ta là nghĩa gì?

Bốn người ngơ ngác nhìn nhau, không ai nói gì.

Sau một lúc lâu. Lâm Chấn Nam mới lên tiếng:

- Hãy đem thi thể Sử tiêu đầu về nhà mình đã rồi sẽ tính. Có điều về tiêu cục thì đừng ai tiết lộ vụ này ra để động đến quan nha rất là phiền nhiễu.

Ông tra kiếm vào vỏ đánh "cách" một tiếng rồi nói tiếp:

- Lâm mỗ rất lịch sự với mọi người, không muốn đắc tội với bạn bè, nhưng cũng không phải là kẻ khiếm nhược để ai đánh cũng chịu đâu.

Thôi, Lý hai vị tiêu đầu đưa mắt nhìn nhau nghĩ bụng:

- Tổng tiêu đầu đã đến lúc nổi giận rồi đây.

Lý tiêu đầu lớn tiếng nói:

- Tổng tiêu đầu thử nghĩ mà coi. Định nhân dù có lợi hại, nhưng Phước Oai tiêu cục của chúng ta không động chạm gì đến họ mà họ đến gây sự, tất mình phải trả đũa. Nuôi quân ngàn ngày chỉ dùng trong một lúc. Hết thầy anh em xin hết sức tiến lên, không thể để làm tổn hại đến oai danh của tiêu cục được.

Lâm Chấn Nam gật đầu nói:

- Đúng thế! Xin đa tạ tấm lòng sốt sắng của anh em.

Bốn người ruổi ngựa về thành. Chưa tới tiêu cục, xa xa đã trông thấy ngoài cổng lớn ánh lửa sáng rực và có đông người tụ tập.

Lâm Chấn Nam xúc động tâm linh, giục ngựa tiến lại.

Bỗng nghe mấy người nói:

- Tổng tiêu đầu đã về kìa!

Lâm Chấn Nam lại nhìn thấy hai ngọn cờ bỏ dưới đất. Chính là hai lá cờ gắm treo ở trước cửa tiêu cục đã gãy cột và bị người ta quăng xuống đó.

Lâm Chấn Nam thấy cột cờ không đứt tiện, hiển nhiên không phải nhát dao chặt mà là do chưởng lực chấn động mạnh làm gãy.

Hai cột cờ này đường kính rộng một xích mà kẻ đối đầu dùng chưởng lực đánh gãy được thì đủ biết võ công họ khiến người nghe phải thấy kinh hãi.

Lâm Chấn Nam quay lại nhìn thấy hai đoạn gốc cột cờ còn lại đều cao đến hai trượng thì bụng bảo dạ:

- Người này muốn đánh gãy cột cờ tất phải ở trên cao đánh xuống. Người còn lơ lửng ở trên không, không có điểm tựa để phát huy nội lực mà đánh ra phát chưởng này thì không phải chuyện dễ.

Vương phu nhân không giắt binh khí bên mình, liền rút lấy thanh trường kiếm ở sau lưng trượng phu.

Chát chát hai tiếng! Bà chặt hai cột cờ xếp vào một đồng rồi chạy ra cổng chính.

Lâm Chấn Nam nói:

- Thôi tiêu đầu! Họ chặt hai cột cờ này là có ý gây chuyện với Phước Oai tiêu cục. Chà! Nhưng không phải chuyện dễ đâu.

Thôi tiêu đầu đáp:

- Dạ!

Lý tiêu đầu lớn tiếng thóa mạ:

- Mẹ kiếp! Quân giặc cướp chó má dê hèn thừa lúc Tổng tiêu đầu vắng nhà lên đến giở trò bẩn tiện.

Lâm Chấn Nam nhìn Lâm Bình Chi vẫy tay. Hai người đi vào tiêu cục, bỗng nghe Thôi tiêu đầu cũng đang lên tiếng thóa mạ:

- Quân cường đạo chó má! Loài dê tiện xấu xa!...

Cha con tiến vào sương phòng phía đông thì thấy Vương phu nhân đã rải hai lá cờ gắm lên mặt bàn.

Lâm Chấn Nam vừa ngó thấy không nhịn được nữa nổi giận đùng đùng. Một lá cờ thêu con sư tử vàng, hai mắt bị khoét đi còn lại hai lỗ thủng. Còn lá nữa thêu bốn chữ Phước Oai tiêu cục thì chữ "oai" đã bị cắt đi. Lâm Chấn Nam dù công phu hàm dưỡng cao thâm đến đâu cũng không thể nhịn được. Ông đập mạnh tay xuống bàn.

Mấy tiếng "rắc rắc" vang lên! Chiếc bàn bát tiên bằng gỗ lê đã bị gãy một chân.

Lâm Bình Chi trước nay chưa từng thấy phụ thân nổi nóng như bữa nay. Chàng run lên nói:

- Gia gia ơi!... Vụ này đều do hài nhi gây nên vạ lớn.

Lâm Chấn Nam lớn tiếng:

- Họ Lâm chúng ta đã giết người là giết, chứ có cần gì? Gia gia có gặp hạng người này cũng phải hạ thủ giết đi.

Vương phu nhân hỏi:

- Giết ai vậy?

Lâm Chấn Nam nói:

- Bình nhi nói lại cho mẫu thân nghe đi!

Lâm Bình Chi liền đem chuyện ban ngày đi săn giết gã hán tử Tứ Xuyên thế nào, đến đêm Sử tiêu đầu và Trần Thất mất mạng, tình hình thế nào kể lại. Còn vụ Bạch Nhị và Trịnh tiêu đầu bị chết đột ngột ở trong tiêu cục thì Vương phu nhân đã biết rồi.

Vương phu nhân nghe nói tiêu cục lại bị chết thêm hai nhân mạng, bà không kinh hãi mà chỉ phẫn nộ. Bà đập bàn lớn tiếng:

- Phước Oai tiêu cục há để kẻ khác đến tận nơi lăng nhục. Chúng ta phải tập hợp mọi người sáng mai lên đường đi Tứ Xuyên đến chất vấn phái Thanh Thành về vụ này. Ta sẽ mời cả gia gia cùng mấy vị thúc thúc, ca ca cùng đi.

Nguyên Vương phu nhân tính nóng như lửa ngay từ thuở nhỏ. Hồi bà còn là một cô khuê nữ, động một tí là rút đao chém người. Bà ở phái Kim đao, một phái sức mạnh, thế lớn tại Lạc Dương. Ai cũng nể mặt phụ thân bà là Kim Đao vô địch Vương Nguyên Bá, đồng thời cũng nhường nhịn bà mấy phần. Hiện nay cậu con bà đã lớn bấy nhiêu mà máu nóng ngày trước của bà vẫn chưa giảm sút.

Lâm Chấn Nam nói:

- Kẻ đối đầu là ai, hiện giờ còn chưa biết rõ, vị tất đã phải là người phái Thanh Thành. Ta coi chừng bọn chúng không phải chỉ đánh gãy hai cột cờ và giết hai vị tiêu sư là đã chịu thôi đâu...

Vương phu nhân hỏi xen vào:

- Bọn chúng còn muốn làm gì nữa?

Lâm Chấn Nam đưa mắt nhìn Lâm Bình Chi.

Vương phu nhân liền hiểu ý trạng phu, trống ngực đánh thành thành, sắc mặt biến đổi.

Lâm Bình Chi nói:

- Vụ này do hài nhi gây ra. Bậc đại trượng phu đã làm việc gì phải tự mình gánh lấy trách nhiệm. Hài nhi... quyết không sợ họ.

Chàng còn nhỏ tuổi chưa từng lịch duyệt trong công việc trọng đại. Miệng chàng tuy nói là không sợ mà thực ra trong lòng khiếp đảm. Giọng nói run run tố cáo lòng chàng rất nao núng.

Vương phu nhân nói:

- Hừ!

Trừ phi chúng giết chết được má trước, nếu không thì đừng hòng động đến một sợi lông của hài nhi. Lá cờ Phước Oai tiêu cục dựng lên đã ba đời, chưa bao giờ chịu để mất chút oai phong.

Bà quay lại nói với Lâm Chấn Nam:

- Mối căm hận này mà không trả xong thì chúng ta còn làm người được nữa ư?

Lâm Chấn Nam gật đầu đáp:

- Bây giờ ta phái người đi tra xét khắp nơi trong thành ngoài thành xem có tên nào lạ mặt trên chốn giang hồ lảng vảng ở đây không. Đồng thời phái thêm người điều tra cả trong ngoài tiêu cục nữa. Nàng cùng Bình nhi ở đây chờ ta, đừng để gã chạy loạn lên.

Vương phu nhân đáp:

- Được! Tiểu muội hiểu rồi.

Cả hai vợ chồng cùng biết rõ, địch nhân tiến thêm hai bước nữa là hạ thủ đến con mình. Lúc này địch ở trong bóng tối mà mình ở ngoài ánh sáng. Lâm Bình Chi chỉ ra ngoài Phước Oai tiêu cục một bước là lập tức gặp họa sát thân.

Lâm Chấn Nam ra nhà đại sảnh để triệu tập các tiêu sư trong tiêu cục đặng phái người đi thám thính tuần tra.

Bọn tiêu sư được tin cột cờ Phước Oai tiêu cục bị kẻ địch đến phá hủy thì chẳng khác gì mỗi người bị một cái tát mạnh vào mặt. Ai nấy căm hận kẻ thù, nên đã vô phục đằng hoàng mình giắt binh khí để chờ Tổng tiêu đầu hạ lệnh là lập tức hành động.

Lâm Chấn Nam thấy trong tiêu cục từ trên xuống dưới đồng tâm hợp lực kháng địch thì cũng yên lòng được một chút. Ông quay vào nội đường dặn Lâm Bình Chi lần nữa:

- Bình nhi! Mẫu thân ngươi mấy bữa nay trong mình thấy khó ở, lại gặp lúc địch đến nơi. Vậy đêm đến ngươi ngủ trên giường ngoài phòng chúng ta để bảo vệ cho mẫu thân.

Vương phu nhân cười nói:

- Hà hà! Tiểu muội muốn gã....

Bà đang nói dở câu, chợt tỉnh ngộ biết trượng phu bảo cậu con hộ vệ cho mình là giả mà hai vợ chồng phải ở gần đặng bảo hộ cho chàng mới là chuyện thực. Cậu con bảo bối này tính tình cao ngạo. Nếu bảo chàng để song thân hộ vệ cho thì không chừng chàng ầm ức tự mình ra đi tìm địch nhân khiêu chiến, và chàng sẽ gặp nguy hiểm vô cùng.

Bà nghĩ vậy liền đổi giọng:

- Phải đấy! Bình nhi! Mấy bữa nay má má bị chứng tê thấp chân tay bủn rủn. Gia gia ngươi phải trông nom toàn cục không thể suốt ngày ở nhà với má má được. Nếu địch nhân xông vào nội đường thì e rằng má má không chống nổi mất.

Lâm Bình Chi nói:

- Vậy hài nhi ở luôn bên cạnh má má là xong.

Tối hôm ấy Lâm Bình Chi ngủ trên giường ngoài phòng song thân.

Vợ chồng Lâm Chấn Nam bỏ ngỏ cửa phòng, để binh khí ngay bên gối, mình không cởi áo, chân không bỏ giày, chỉ đắp lên người một tấm chăn mỏng đặng chờ xem có động tĩnh gì là lập tức vọt ra nghênh địch. Đêm hôm ấy bình yên vô sự.

Sáng sớm hôm sau có người đứng ngoài cửa sổ khẽ cất tiếng gọi:

- Thiếu tiêu đầu! Thiếu tiêu đầu!

Lâm Bình Chi thức đến quá nửa đêm mới ngủ. Bây giờ chàng đang ngon giấc, chưa tỉnh dậy.

Lâm Chấn Nam hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Người đứng bên ngoài đáp ứng:

- Con ngựa của thiếu tiêu đầu... chết mất rồi...

Trong tiêu cục chết một con ngựa là chuyện rất thường. Nhưng Lâm Bình Chi rất quý con bạch mã này. Tên mã phu phụ trách trông nom con ngựa đó thấy nó chết thì trong lòng hoang mang vô cùng hốt hoảng chạy vào nói.

Lâm Bình Chi đang lúc mơ màng chợt nghe nói ngựa chết liền ngồi nhồm dậy, dụi mắt nói:

- Để ta đi coi!

Lâm Chấn Nam biết là có chuyện rắc rối liền chạy theo chàng ra tàu ngựa thì thấy con bạch mã nằm lăn ra trên đất chết tự bao giờ. Trên mình nó cũng không có thương tích chi hết.

Lâm Chấn Nam hỏi:

- Ban đêm có nghe thấy tiếng ngựa hí hoặc động tĩnh gì không?

Tên mã phu đáp:

- Không thấy chi hết.

Lâm Chấn Nam dặt tay cậu con nói:

- Hải nhi bắt tất phải thương tiếc làm chi. Gia gia bảo người đi kiếm cho hải nhi một con tuần mã khác hay hơn.

Lâm Bình Chi vỗ về thây ngựa. Chàng bần thần sa lệ.

Đột nhiên một tên chạy hiệu hốt hoảng chạy tới, lú lẫm nói:

- Tổng.. tổng tiêu đầu! Nguy rồi! Nguy to rồi! Các vị tiêu đầu đều bị ác quỷ bắt mất hồn đi rồi!

Lâm Chấn Nam và Lâm Bình Chi hỏi giục giọng:

- Sao?

Tên chạy hiệu đáp:

- Chết rồi! Chết hết rồi!

Lâm Bình Chi tức giận hỏi:

- Cái gì mà chết hết rồi?

Chàng túm ngực gã lắc mạnh luôn mấy cái. Gã chạy hiệu lắp bắp:

- Thiếu... Thiếu tiêu đầu... chết rồi.

Lâm Chấn Nam nghe gã nói "Thiếu tiêu đầu chết rồi" thì trong lòng cảm thấy có điều bất tường. Ông phiền muộn tức tối vô cùng, nhưng nếu vì thế mà chửi mắng gã thì tỏ ra mình khiếm nhục.

Bỗng nghe bên ngoài có tiếng xôn xao. Một người hỏi:

- Tổng tiêu đầu đâu? Mau bẩm báo cho lão gia biết.

Người khác nói:

- Con ác quỷ này lợi hại đến thế! Làm... thế nào bây giờ?

Lâm Chấn Nam lớn tiếng:

- Ta ở đây! Có chuyện gì vậy?

Hai vị tiêu đầu, ba tên chạy hiệu nghe tiếng chạy tới. Một vị tiêu đầu nói:

- Tổng tiêu đầu! Những anh em mà chúng ta phái đi chẳng một ai trở về.

Lâm Chấn Nam lúc trước nghe tiếng người nói đã đoán là có người chết. Nhưng tối hôm qua phái đi điều tra vừa tiêu sư vừa chạy hiệu cả thấy hai mươi ba người. Chẳng lẽ toàn quân chết hết cả? Ông vội hỏi:

- Có người chết ư? Chắc họ còn thám thính chưa về báo cáo đấy .

Vị tiêu sư kia lắc đầu đáp:

- Đã phát hiện ra mười bảy xác chết...

Lâm Chấn Nam và Lâm Bình Chi đồng thanh la hoảng:

- Mười bảy xác chết ư?

Vị tiêu đầu kia vẻ mặt khùng khiếp đáp:

- Đúng thế. Trong mười bảy xác chết này có cả Trương tiêu đầu, Tiền tiêu đầu, Ngô tiêu đầu. Thi thể hãy còn để ngoài đại sảnh.

Lâm Chấn Nam không nói gì nữa chạy thẳng ra đại sảnh. Ông thấy bao nhiêu bàn ghế xếp vào hết. Mười bảy xác chết bày cả ra đó.

Lâm Chấn Nam đã một đời từng trải phong ba mà nay đột nhiên nhìn thấy tình trạng này, hai tay ông run bần bật. Đầu gối bủn rủn cơ hồ đứng không vững, ông lắp bắp hỏi:

- Vi.. Vi... Vi tiêu...

Cổ họng khô kiệt nói không ra tiếng nữa.

Bỗng nghe ngoài sảnh đường có tiếng người nói:

- Hối ôi! Cao tiêu đầu là người trung hậu, không ngờ cũng bị ác quỷ đòi mạng đem đi.

Bốn năm tên hàng xóm đặt xác người lên cánh cửa khiêng vào. Người đi đầu đã đứng tuổi nói:

- Bữa nay tiểu nhân vừa mở cửa thấy người này chết ở ngoài đường, nhận ra là một vị tiêu đầu trong quý cục. Chắc y trúng tà hay mắc bệnh ôn dịch mà tạ thế, nên đưa vào đây.

Lâm Chấn Nam chấp tay nói:

- Xin đa tạ! Xin đa tạ!

Rồi ông quay lại bảo một tên chạy hiệu:

- Người đưa mấy vị lân bang đây đến phòng thủ quỹ bảo y tặng mỗi vị ba lạng bạc.

Mấy người hàng xóm thấy xác chết đầy nhà không dám ở lại lâu, liền tạ ơn đi ra.

Một lúc sau lại có người đưa thi thể bại vị tiêu sư nữa đến. Lâm Chấn Nam kiểm điểm nhân số thì tối hôm qua phải đi hai mươi ba người mà bây giờ đã thấy hai mươi xác chết, chỉ còn Chữ tiêu sư là chưa thấy phát hiện. Biến diễn khủng khiếp xảy ra trong khoảnh khắc.

Ông vừa quay về sương phòng phía đông uống chén trà nóng, ruột rời như tơ vò, thủy chung không trấn tĩnh lại được.

Lâm Bình Chi chạy đến cửa phòng nói:

- Gia gia! Có Uông sư gia và Phí Đầu nhi trong huyện đến viếng gia gia.

Lâm Chấn Nam lúc này không muốn tiếp khách, nhưng lại nghĩ đến trong tiêu cục xảy ra nhiều án mạng, quan đã phái người đến chẳng thể không đả động gì đến có kẻ báo thù sinh sự chi hết. Ông chỉ nói đại khái là bị bệnh ôn dịch hoành hành mà các tiêu đầu hàng mấy năm liền bôn tẩu bên ngoài nên dễ nhiễm phải bệnh này.

Lão họ Phí cũng nói xen vào:

- Tổng tiêu đầu! Chẳng phải là tiểu nhân lắm chuyện, nhưng tiểu nhân xem chừng tổng tiêu đầu nên mời thầy bói, thầy cúng đến coi thử xem trong phủ đệ có điều gì không được bình yên, chẳng hạn như gặp phải sao Thái Tuế, hay là tiêu cục động Táo quân, hẳn có chỗ nào không ổn đó.

Uông gia sư cũng theo hùa:

- Phí đầu nhi nói phải đó! Tổng tiêu đầu! Quý tiêu cục chạy hàng ở bên ngoài chẳng thể nào tránh khỏi có chuyện đả thương nhân mạng. Con người ta cũng tam suy lục vọng. Không chừng năm nay xung khắc với tuổi tổng tiêu đầu nên ma quỷ thừa cơ quấy nhiễu. Tưởng nên mời các hòa thượng đại sĩ đến lập đàn giải oan thí thực cầu để tai qua nạn khỏi.

Lâm Chấn Nam chỉ ảm ớ cho xuôi chuyện. Ông sai người vào trưởng phòng lấy trăm lạng bạc chia cho hai người.

Phí đầu nhi từ chối không nhận. Hắn cười nói:

- Tổng tiêu đầu cũng là người nhà. Bọn tại hạ đến đây không phải để tra án thì khi nào dám thò tay ra lấy tiền. Hơn nữa trong một ngày mà xảy ra hơn hai chục nhân mạng. Bọn tại hạ dù có muốn gán một phần trách nhiệm cũng không thể lấy tiền bạc này được. Có đúng thế không? Ha ha ha...